

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Santuari de Fátima .....

Fátima, amb el pas dels anys, s'ha convertit en un centre que atrau milers de visitants i que perllonga el seu deixant arreu del món. Albirant ja el centenari de les aparicions, que tocarà de celebrar l'any 2017, han volgut dedicar a preparar-lo els set anys previs a l'esmentada efemèride. Enguany es passa a la segona etapa d'aquest itinerari i, precisament aquest cap de setmana, començant el dissabte dia 12 al vespre i continuant l'endemà diumenge, té lloc l'habitual pelegrinatge d'aniversari en el qual participarà el cardenal Gianfranco Ravasi, president del Consell Pontifici de la Cultura, que és l'encarregat de presidir-lo. La convocatòria s'ha fet a partir de

la frase que diu Maria en l'escena de l'anunciació: «Heus ací l'esclava del Senyor.» A semblança d'altres llocs de característiques similars, Fátima disposa de grans espais per a acollir concentracions nombroses; un darrer exemple en seria la nova església de la Trinitat. També, per mitjà d'internet, es poden seguir en directe les celebracions que es fan dins el recinte on hi ha la petita capella de les aparicions. Els actes del pelegrinatge d'enguany posaran en evidència l'acceptació que obté per part de gent molt diversa tant pel lloc de procedència com per la seva idiosincràcia. I desitjant que la presència de Mons. Ravasi hi aportí el seu plus afegit.

Diumenge VI de Pasqua | Cicle B

Lectura dels Fets dels Apòstols (10,25-26.34-35.44-48)
Així que Pere entrà, Corneli sortí a rebre'l i es prosternà als seus peus. Pere el féu aixecar dient-li: «Posa't dret, que jo sóc home igual que tu.» Llavors Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui.» Mentre Pere deia això, l'Esperit Sant vingué sobre tots els qui escoltaven la seva predicació. Els jueus creients que havien vingut amb Pere s'estranyaren molt en veure que el do de l'Esperit Sant era vessat fins i tot sobre els qui no eren jueus. De fet, els sentien parlar en llenguatges misteriosos i proclamar les grandeses de Déu. Llavors Pere digué: «Qui pot excloure de l'aigua del baptisme aquests que han rebut l'Esperit Sant igual que nosaltres?» Tot seguit manà que els bategessin en el nom de Jesucrist. Després li pregaren que es quedés amb ells uns quants dies.

Salm responsorial (Salm 97)

El Senyor ha revelat la seva ajuda,
i els pobles contemplen la salvació.

Lectura de la primera carta de sant Joan (4,7-10)

Estimats meus, hem d'estimar-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu. Tothom qui estima és fill de Déu; ha nascut d'ell i el coneix. Els qui no estimen no

coneixen Déu, perquè Déu és amor. Hem vist clarament l'amor que Déu ens té quan ell ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell. L'amor és això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer d'estimar-nos, tant, que ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats.

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (15,9-17)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo us estimo tal com el Pare m'estima. Manteniu-vos en l'amor que us tinc. Si observeu els meus manaments, us mantindreu en l'amor que us tinc, com jo també observo els manaments del meu Pare i em mantinc en l'amor que em té. Us he dit tot això perquè tingueu l'alegria que jo tinc, una alegria ben plena. El meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mando. Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics, perquè us he fet saber tot allò que he sentit del meu Pare. No sou vosaltres, els qui m'heu escollit. Sóc jo qui us he escollit per confiar-vos la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, un fruit que durarà per sempre. I el Pare us concedirà tot allò que demanareu en nom meu. Això us mando: que us estimeu els uns als altres.»

2

full

«Manteniu-vos en l'amor que us tinc» / Marc Majà i Guiu

La paraula «mantenir» té una etimologia ben interessant. Prové del llatí, de la fusió de dues paraules: «manus» (*mà*) i «tenere» (*tenir*). Segons això, «mantenir» equival a «tenir a la mà», és a dir, agafar, sostenir, aguantar... Per aquest motiu, es podria precisar que per a *mantenir* (tenir a la mà) una cosa qualsevol és necessari fer-hi atenció, ser-ne conscient; altrament, la cosa cau o es desprèn. *Mantenir* quelcom demana una actitud desperta, de vetlla, d'atenció envers allò que es manté.

Aquest diumenge del temps pasqual, un dels manaments que més insistentment Jesús ens adreça és el de «manteniu-vos en el meu amor». Què vol dir, exactament, Jesús, amb aquesta expressió? La pre-

gunta és pertinent, ja que «mantenir-se en l'amor» fàcilment es pot confondre amb les soles ganes d'estimar o amb una simple sensació de benvolença envers els altres. Jesús mateix ens explica més bé el que vol dir: «Si observeu els meus manaments, us *mantindreu* en l'amor que us tinc, com jo també observo els manaments del meu Pare i em *mantinc* en l'amor que em té.»

L'amor del deixeble de Crist no es viu *per casualitat*, no és el que sorgeix *per defecte* (en el sentit d'allò que es fa per sistema o posant el *pilot automàtic*). L'amor tan gran fins a donar la vida demana una font d'amor sempre més gran, això és, Déu mateix. I és a aquest Déu a qui Jesucrist ens ha empeltat per sempre.

La teva fe t'ha salvat! (Lc 17,19) | Romà Casanova, bisbe de Vic .....

La Pasqua del Malalt és una bona ocasió per a recordar-nos que en tota comunitat cristiana hi ha d'haver la diaconia, el servei, als ancians i malalts. Els grups parroquials de visitadors de malalts són un signe d'una comunitat que sap què és i vers on camina. «En l'acolliment generós i afectuós de cada vida humana, sobretot la que és més dèbil i malalta, el cristià expressa un aspecte important del seu testimoni evangèlic, seguint l'exemple de Crist que s'ha inclinat envers els sofriments materials i espirituals de l'home per curar-los» (Missatge de Benet XVI).

L'Església té com a gran tresor, en relació amb els malalts, tres sagraments instituïts pel mateix Crist: el sagrament de la penitència, el de la unció dels malalts i el de l'Eucaristia. Per això mateix s'entén que el prevere, el rector o el qui ell delegui, ha de ser ben a prop dels ancians i malalts, ajudat pels grups de visitadors dels malalts. Aquests tres sagraments tenen el sacerdot com a ministre propi. I la tasca principal dels visitadors de malalts és la d'encoratjar, animar i afavorir que el malalt rebi els sagraments de Crist. Els sagraments rebuts amb fe són salvació. El qui creu no està mai sol. Déu, per mitjà del seu Fill, no ens abandona mai. Els sagraments són signes eficaços d'aquesta presència de Crist prop de tota persona i especialment del qui passa per la malaltia o la debilitat.

El sagrament de la penitència ens restitueix a la gràcia de Déu perduda pel pecat i ens uneix més a ell en profunda amistat. Experimentar la misericòrdia de Déu dóna pau profunda. Saber confessar humilment les febleses i pecats allibera interiorment. En el sagrament de la penitència, en la «medicina de la confessió», l'experiència del pecat no degenera en desesperació, sinó que porta a l'amor que perdona i transforma.

En el sagrament de la unció dels malalts es mostra la particular predilecció pels malalts de part de Jesús. Amb aquest sagrament aquell que està greument malalt rep la gràcia de l'Esperit Sant per a viure cristianament aquest moment, amb confiança i abandonament en les mans de Déu. Demanar la salut és la realitat pròpia d'aquest sagrament, en el sentit de conformar-se amb més plenitud amb el misteri de mort i resurrecció de Crist. La unció de malalts completa el sagrament de la penitència, purificant més i més el cor del qui el rep.

L'Eucaristia culmina els sagraments de guarició. Quan es rep en el moment de la malaltia contribueix a associar el qui es nodreix amb el Cos i la Sang de Jesús en l'ofertament que ell ha fet d'ell mateix al Pare per a la salvació del món. El malalt unit a Crist en la seva donació és font de vida i de fecunditat apostòlica en la parròquia, en la diòcesi, en l'Església. Completa així en la seva carn allò que manca als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església (cf. Col 1,24).

Agenda litúrgica de la setmana .....

13 □ **Diumenge VI de Pasqua / Cicle B.** Mare de Déu de Fàtima. Sant Pere Regalat, prevere (†1456).
Lectures: Fets 10,25-26.34-35.44-48 / Salm 97 / 1Joan 4,7-10 / Joan 15,9-17

Litúrgia de les hores: Setmana II

14 ■ **Dilluns.** Sant Maties, apòstol (†80?). Sant Ponç, màrtir (†257). Santa Gemma Galgani, verge (†1903).
Lectures: Fets 16,11-15 / Salm 149 / Joan 15,26-16,4a

15 □ **Dimarts.** Sant Isidre, llau-

rador (ss. XI-XII). Santa Joana de Lestonnac, religiosa (†1640).

Lectures: Fets 16,22-34 / Salm 137 / Joan 16,5-11

16 □ **Dimecres.** Sant Ubald, bisbe (†1160).

Lectures: Fets 17,15.22-18,1 / Salm 148 / Joan 16,12-15

17 □ **Dijous.** Sant Pasqual Bailón, religiós (†1592).

Lectures: Fets 18,1-8 / Salm 97 / Joan 16,16-20

18 □ **Divendres.** Sant Joan I, papa i màrtir (523-526). Sant Pròsper, bis-

be (s.VIII).

Lectures: Fets 18,9-18 / Salm 46 / Joan 16,20-23a

19 □ **Dissabte.** Sant Pere Celestí, papa (†1296). Sant Francesc Coll, prevere (†1875).

Lectures: Fets 18,23-28 / Salm 46 / Joan 16,20-23a

20 □ **Diumenge de l'Ascensió del Senyor / Cicle B.** Sant Bernadí de Siena, prevere, (†1444). Sant Boi, màrtir (s. III).

Lectures: Fets 1,1-11 / Salm 46 / Efesis 1,17-23 / Marc 16,15-20

La Pasqua «guaridora» del Malalt

Resum elaborat per Mn. Joan Torra, autor de la conferència que pronuncià en una trobada diocesana

En ocasió de la XX Jornada Mundial del Malalt que s'esdevenia el dia 11 de febrer d'enguany, memòria de la benaurada Mare de Déu de Lurdes, el sant pare Benet XVI adreçava un missatge de convocatòria a l'Església. A casa nostra ja és conegut que allarguem la celebració fins al VI diumenge de Pasqua, aquest any el 13 de maig, i l'anomenem la Pasqua del Malalt.

El lema proposat en el missatge és el que ens ha acompanyat tot aquest temps: «Aixeca't i vés-te'n: la teva fe t'ha salvat» (Lc 17,19). Està tret –diu el Sant Pare– «del trobament de Jesús amb els deu leprosos... i en particular les paraules que el Senyor adreça a un d'ells». Aquestes paraules «ajuden a prendre consciència de la importància de la fe per als qui, aclaparats pel patiment i la malaltia, s'acosten al Senyor. En el trobament amb ell, poden experimentar realment que el qui creu no està mai sol. En efecte, Déu, per mitjà del seu Fill, no ens abandona en les nostres angoixes i patiments, és al nostre costat, ens ajuda a portar-los i vol guarir el nostre cor allí on és més profund (cf. Mc 2,1-12)».

Tot seguit explica com la fe d'aquell leprós que, a diferència dels altres, en veure's curat, torna de seguida a Jesús ple de sorpresa i d'alegria per manifestar-li el seu reconeixement, deixa entreveure que la salut recuperada és signe de quelcom més preciós que la simple curació física, és signe de la salvació que Déu ens dóna a través de Crist, i que s'expressa amb les paraules de Jesús: la teva fe t'ha salvat.

Per això, diu, qui invoca el Senyor en el seu patiment i malaltia està segur que el seu amor no l'abandona mai, i que l'amor de l'Església, que continua en el temps l'obra de salvació, mai no li mancarà. La curació física, expressió de la salvació més profunda, revela així la importància que l'home, en la seva integritat d'ànima i de cos, té per al Senyor.

Això és així perquè cada sagrament, en definitiva, expressa i actua la proximitat de Déu mateix, el qual, de manera absolutament gratuïta, ens toca per mitjà de realitats materials que ell posa al seu servei i converteix en instruments del trobament entre nosaltres i ell mateix. Els sagraments són expressió de

la corporeïtat de la nostra fe, que abraça cos i ànima, l'home sencer.

No és estrany, per tant, que el mateix Sant Pare hagi dit que volia posar l'èmfasi en els anomenats «sagraments de guarició», i que ho concreti: «en el sagrament de la penitència i de la reconciliació, i en el de la unció dels malalts, que culminen de manera natural en la comunió eucarística».

Per això, enmig de la seva explicació ha fet referència a una altra escena evangèlica, ara de l'evangeli de Marc (2,1-19), la d'aquell paralític que allà a Cafarnaüm posen entre quatre davant de Jesús, després d'obrir el sostre perquè hi havia tanta gent que no cabien ni davant la porta. La reacció de Jesús és sorprenent, perquè en veure la fe d'aquella gent, diu al paralític: «Fill, et són perdonats els pecats.»

Aquesta va ser la veritable guarició del paralític! Segur que ell necessitava ser guarit en el seu cor pel

perdó i la reconciliació de Déu i dels altres. Segur que ho necessitaven també aquells quatre que, plens de fe, l'havien cuidat, l'havien portat amb la llitera i l'havien posat davant Jesús fent-lo baixar des de dalt, des del cel. I segur que els qui més ho necessitaven eren aquells que en aquell moment tan meravellós endureixen el seu cor i es posen a murmurar posant en dubte que Jesús pugui guarir el cor ferit del paralític i de tanta gent perquè només Déu pot perdonar el pecat, i si aquell home és paralític ha de ser degut al càstig diví pel seu pecat personal o el dels seus predecessors. Al final estan posant en dubte fins i tot que Déu vulgui i pugui perdonar el pecat.

En canvi, aquells que ho han acollit han rebut la guarició, han deixat d'estar paralyzats. Per a ells aquell moment és entranyablement pasqual: Jesús els fa passar de mort a vida, de paràlisi reclosa en un mateix a vida de servei als altres. Els qui neguen el perdó, per

contra, paralyzats ells mateixos, volen mantenir l'altre en la seva situació de paràlisi i no deixar-lo restituir a la vida normal, amb tota la dignitat de fill de Déu.

Ja sabem la continuació de l'escena amb la pregunta radical de Jesús, pregunta ben actual: «Què és més fàcil, dir al paralític: "Et són perdonats els pecats", o bé dir-li: "Aixeca't, pren la llitera i camina"?»

I adreçant-se al paralític li diu: «T'ho mano, aixeca't, pren la llitera i vés-te'n a casa.» Perquè l'havia guarit "de veritat", perquè el seu cor ara era nou i ja podia tornar a casa seva i començar una vida sempre nova.

«No havíem vist mai res de semblant», deia la gent. Com ho continua dient tothom quan l'Església, representada per aquells quatre amics que ja l'han perdonat, continua posant tanta gent paralyzada, que pateix el sofriment i la malaltia, davant Jesús sense dubtar que ell els diu novament: «Vés-te'n: la teva fe t'ha salvat.» Aleshores és Pasqua!

La unció dels malalts, sacrament de vida .....

Cadascun dels set sacraments de l'Església és un signe de la presència de Déu enmig del seu poble. Pel que fa referència a la unció dels malalts en concret, és un sacrament que dóna la gràcia de l'Esperit Sant per a ajudar la persona que el rep en el seu desig de millora de la seva salut i, al mateix temps, confortar-la en la seva confiança en Déu i enfortir-la contra l'angoixa que causa el sofriment.

Per a rebre la unció dels malalts no cal esperar al darrer moment de la vida, quan el metge dictamina que humanament no hi ha res més a fer. El poden rebre totes aquelles persones que es troben en una situació crítica de salut, incloent-hi la mateixa vellesa.

La gràcia particular d'aquest sacrament es converteix, doncs, en ajuda per a fer front al descoratjament, al rebuig o la rebel·lia que se sent davant qualsevol malaltia greu.

La fórmula emprada en administrar aquest sacrament expressa clarament amb quina actitud s'ha de rebre:

«Que per aquesta santa Unció i per la seva gran misericòrdia el Senyor t'ajudi amb la gràcia de l'Esperit Sant. Amén.

»Perquè, alliberat dels pecats, et salvi i bondadosament alleugi les teves sofrències. Amén.»

Pregària

Ens has beneït, Senyor,
amb el do de la fe que guareix i salva,
en la qual tot troba el seu sentit.

Senyor,
en moments de dubte i de desconcert,
quan s'imposen la por i el dolor
o domina el sofriment:
augmenta la nostra fe,
per a descobrir el teu amor entranyable,
la misericòrdia que guareix les ferides,
la teva voluntat per a conduir-nos a la plenitud.

Senyor,
que en cada esdeveniment de la vida,
en la salut o la malaltia,
en la joia o el plor,
passem fent el bé,
essent testimonis del teu amor salvador.

Amén.

Crònica de la visita pastoral a l'arxiprestat del Bages Sud (4) .....

El diumenge 19 de febrer el senyor bisbe va fer la visita pastoral a Sant Vicenç de Castellet. Vila excepcional del Bages, amb dues línies de tren, lloc de confluència de dos rius, pont, diversos túnels i el venerable castell que guarda la bonica imatge de Santa Maria. El rector moderador, Mn. David Compte, vicari general, l'esperava a

l'església i l'acompanyà a la capella del Santíssim per a confessar. La missa estacional fou ben concorreguda i molt ben participada i cantada. Sant Vicenç és un poble que canta. En l'homilia el prelat ens exhortà a tenir la fe del paralític de Cafarnaüm (cf. Mc. 2, 1-12) que, enginyosament posat per quatre portants, és agraciat amb les tres paraules de Jesús «Aixeca't, pren la llitera i camina.» Perllongant la missa amb l'adoració al Santíssim, pregàrem per les vocacions. Finalment el senyor bisbe agrai als rectors «in solidum», Mn. David Compte i Mn. Joan Casas, vicari episcopal, el servei pastoral que presten a Sant Vicenç, malgrat els seus múltiples

treballs; i també a tots els qui col·laboren i assisteixen a l'església. Com que feia fred, tothom fou convidat a la rectoria a tastar xocolata desfeta, encara fumejant. Vingué després una reunió amb les catequistes, que explicaren les dificultats i alegries que es troben, com a tot arreu, avui. Les Germanes Dominiques de l'Anunciata ens acolliren a taula amb la seva acostumada gentilesa. El senyor bisbe visità malalts a domicili, encantats i agraïts de veure'l tan proper i afable. Les escoles i el casal d'avis es visitaran en el moment oportú.

El dissabte dia 25, el senyor bisbe visità Santa Maria del Vilar i Rellinars. Ara ja amb els ametllers florits a milers. El rector, Mn. Silvà Panu, d'origen congolès, ens esperava al davant de la residència d'avis. Tot seguit hi hagué la reunió del Consell Parroquial, format per les forces vives de la parròquia. Foren molt positius a l'hora de parlar de la bona voluntat del rector i del seu esperit servicial. Anaren sortint les preocupacions que tenim avui i també els projectes d'una comunitat petita amb moltes esglésies. «A l'Àfrica, és al revés, digué Mn. Silvà; allà tenim moltes comunitats i poques esglésies.» Després d'una fideuà familiar hi hagué la reunió de catequistes i la visita a quatre malalts a domicili. La primera fou a la Bauma, al peu de l'elegant església gaudiniana.

Trobada de Confirmació .....

Tindrà lloc a Vic el dissabte dia 26 de maig, vigília de la Pentecosta.

Organitzada per les delegacions diocesanes de Catequesi i de Joves.

Adreçada al jovent que es prepara per a la confirmació, als catequistes, als pares...

A les 11 del matí, al Seminari: acolliment i pregària. A continuació, tallers i posada en comú.

A les 2: dinar i després anada cap a la plaça del Museu Episcopal de Vic (MEV).

A les 5 de la tarda: pujada al campanar de la catedral i taula rodona a la sala d'actes del MEV: «Com acompanyar els joves en la fe?»

A dos quarts de 7: preparació de la Vetlla de

Pentecosta, que es farà a la catedral a partir de les 7 de la tarda.

Termini per a inscriure-s'hi: 18 de maig. Cost del dinar: 10 euros (famílies, 8 euros). Fer-ho a catequesi@bisbatvic.com / 93 874 13 01 (deixar missatge).

» Un recés de Pentecosta tindrà lloc a la Casa d'Espiritualitat Claret de Vic

el pròxim diumenge dia 20 de maig. Com a tema: «L'Esperit que ens ha fet fills ens fa cridar: Abba, Pare!» (Rm 8,15). Hi acompanyarà el P. Josep Vilarrúbias, claretjà. Començarà a les 10 del matí i acabarà a les 6 de la tarda. Per a inscripcions: tel. 93 885 05 44 / claretvic@claretvic.net.

Defunció de Mn. Julià Franch i Pujol, diaca .....

Va néixer a Manresa el dia 31 de maig de 1952. Casat amb Teresa Esteban, eren pares d'un noi i una noia majors de vint anys. Mn. Julià Franch i Pujol, abans de ser ordenat diaca, col·laborava amb la seva esposa en tasques pastorals a la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè de

Manresa. Després, el dia 28 de setembre del 2010, el senyor bisbe els va nomenar tots dos «laics en missió pastoral» a les parròquies de Santa Magdalena

del Pont de Vilomara i de Santa Maria de Rocafort. Mossèn Julià fou ordenat diaca el dia 8 de desembre del 2010. Des del 14 de desembre del 2010 exercia el seu ministeri de diaca a les parròquies de Santa Magdalena del Pont de Vilomara i Santa Maria de Rocafort. Va morir el dia 25 d'abril a la ciutat de Manresa. La missa exequial, presidida pel senyor bisbe i concelebrada per una vintena de preveres i alguns diaques, es va celebrar el dia 27 d'abril, a les onze del matí, a l'església parroquial de Crist Rei de Manresa; en la cerimònia hi van participar l'esposa del difunt, els fills, els familiars, els amics i un bon nombre de feligresos. La despulla mortal del finat va ser enterrada al cementiri de Manresa.

Defunció de Mn. Pere Traveset i Portavella, missioner a l'Argentina .....

El dia 25 d'abril morí a l'hospital de la Santa Creu de Vic, a l'edat de setanta-nou anys, Mn. Pere Traveset i Portavella, prevere diocesà i missioner a l'Argentina. Havia nascut a Sant Quirze de Besora el 5 de juliol de 1932, estudià al nostre seminari i rebé l'orde del presbiterat el 21 de desembre

de 1957. Fou destinat de vicari, successivament, a les parròquies de Sant Hipòlit de Voltregà i Santa Maria de Sallent, i havia estat director espiritual del col·legi de les Carmelites Vedrunes d'Artés. El 22 de desembre de 1963 arribà a l'Argentina com a missioner, en un grup de preveres diocesans enquadrats dins el moviment de cooperació sacerdotal OCSHA. S'integrà al bisbat de Nueve de Julio, fundat feia pocs mesos, com a vicari de la parròquia de Trenque Lauquen. Més tard fou nomenat vicari i després també rector de la catedral de Nueve de Julio. L'any 1992 tornà a Trenque Lauquen com a rector de la parròquia, càrrec que desenvolupà fins a la seva jubilació residint amb altres sacerdots a la mateixa ciutat.

Mn. Pere Traveset tingué una variada activitat apostòlica i ha deixat una gran petjada en totes les comunitats que va servir. El seu extens treball sacer-

dotat faria llarga la seva ressenya. Apuntem que, a més de l'habitual i constant tasca parroquial, feia assistència espiritual als hospitals, ajudava famílies de barris marginats, visitava col·legis i comunitats de religioses, anava a les presons, fundà capelles per al culte, i es mostrava arreu senzill i disponible per a tota classe de persones sense distinció, amb paraules amables, fent costat a tothom amb generositat. La seva relació i tracte planer amb la gent li atorgà molta coneixença i estimació, com es comprovà amb testimonis sorgits arran de la seva malaltia i mort. La seva estreta amistat amb el cardenal Pironio motivà que fos nomenat secretari particular seu.

A finals de l'any passat, en concret el 22 de desembre, en complir-se, dia per dia, quaranta-vuit anys de la seva estada a l'Argentina, tornà a la seva casa familiar de Sant Quirze de Besora a causa de l'agreujament de la malaltia irreversible que l'ha dut a la mort. La missa exequial se celebrà a la seva parròquia nadiua de Sant Quirze amb la presidència del bisbe diocesà, l'acompanyament d'una cinquantena de preveres i l'església plena de familiars i amics que pregaren a Déu perquè el seu servent Pere, sacerdot, sigui acollit en el lloc de la pau eterna com a merescut premi pels seus treballs apostòlics. En el decurs de l'acte, Mons. Romà Casanova llegí uns paràgrafs d'una carta de condol enviada pel bisbe de Nueve de Julio i el «testament espiritual» de mossèn Pere, emotiu i personal.

A la vora del foc | Un capellà es confessa | Climent Forner.....

Sóc capellà i escriptor, dues facetes de mi mateix. Si sovint, en recitals de poesia, m'he presentat sota l'eslògan «Un poeta es confessa», permeteu-me que avui, arran del seixantè aniversari de la meva ordenació sacerdotal (Barcelona, 31-5-1952), em confessi com a capellà. Sense cap mena d'impudor, amb naturalitat, ja que, si sóc sacerdot, és per la gràcia de Déu, no per cap mèrit propi.

Deixeu-me manifestar, d'entrada, que, si en sóc, és gràcies a la meva santa mare, la qual, com la del profeta Samuel, considerava tenir un fill capellà com la més gran benedicció. La sacerdotessa era ella. Sí, la fe ja la vaig mamar i sempre m'he imaginat que el dia de la meva primera comunió (26-5-1935) Jesús ja se'm féu amic i em cridà a seguir-lo. Però no fou, és clar, fins després de la guerra que vaig entrar al Seminari de Solsona, Ui, si us hagués d'explicar les trifulgues d'aquells dotze anys de carrera! No acabaria mai. Només us diré que, mentre el Dr. Josep Pont i Gol i Mn. Ricard Penina, els meus dos pares espirituals successius, m'anaven confirmant en la vocació, la mare no deixava mai d'acompanyar-me pregant per mi i procurant-me els mínims diners necessaris per als estudis (a casa érem pobres); com m'acompanyaria més tard a Castellar de n'Hug i a Navàs, a semblança de Maria que no va deixar mai Jesús ni a les verdes ni a les madures. Molt a la vora,

el meu pare, callat com un sant Josep. I les moltes amistats masculines i femenines que he tingut fent de l'amistat un sagrament! I l'abundosa nebodalla, la primera parròquia que Déu em confià i que el bisbe no em pot prendre!

Si tornés a néixer, tornaria a fer-me capellà. Ara, de l'Església eixida del Concili Vaticà II, no de l'anterior, i malgrat les meves deficiències. No, no es tracta d'assegurar-se un treball i un sou fixos, sinó de donar-se del tot gratuïtament al servei dels germans a glòria de Déu. Quin sacrifici i quin goig alhora! Sense haver tingut fills, «ara milers de veus em diuen pare» (és un vers meu). Tanmateix, deixeu-m'ho dir: en l'actualitat opino, com opinava privadament el papa Pau VI, que el celibat hauria de ser opcional, no obligatori, per diversos motius ben justificables.

L'Església i Catalunya són els meus dos grans amors, cristià i català com sóc i em sento. D'on els dolors de part que em causen, tant l'una com l'altra, allunyades com les veig dels ideals evangèlics i patriòtics. Crec tant en l'Església Catòlica, que no puc deixar de creure en una Església Catalana i àdhuc en una Conferència Episcopal pròpia que l'ajudi a encarnar-se avui al país. Com crec també en una Catalunya lliure i sobirana, políticament digna de la seva personalitat històrica. No m'he cansat mal de lluitar per aquestes causes, i sempre amb vista al Regne.

88

full

Llibres | Espiritualitat de la cura de malalts i persones grans.....

Núm. 88 de la col·lecció Celebrar que edita el Centre de Pastoral Litúrgica. Preparat per Maria del Carmen Martín Gavillero, de l'Institut Secular «Vita et Pax». Conté «dotze moments de pregària» seguint sempre el mateix esquema: Invocació a l'Esperit Sant, Paraula de Déu o text de reflexió, Comentari, Reflexió personal i Elevo la meva pregària a Déu. Els temes són diversos, però hi ha un lligam entre tots ells. El contingut del llibret s'ofereix com a «material de reflexió i pregària destinat a tot el públic que està interessat en el tema de la cura de malalts i persones grans i, de manera especial, a les perso-

nes que es dediquen a aquesta tasca». Es recomana de no anar amb presses: «preneu-vos tot el temps que us calgui, pot ser el període d'un any. Un mes per a cada moment. Prou sabem que el temps en Déu és diferent al nostre, un any és un dia que ja ha passat».

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:

VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60